

Spørgsmaal. Dette sidste Problem kan man selvfølgelig overveje, men jeg er enig med Kommissionen i, at der ikke bør være nogen Forbindelse mellem disse Overvejelser og Overvejelserne af, hvorledes man skal straffe, hverken saaledes, at Forbryderen selv skulde kunne vælge mellem Operation eller Straf, eller saaledes, at han skulde kunne paaregne Benaadning, hvis han blev opereret. Det Kulturfornislag, der omgiver det nuværende Samfund, er jo i sig selv saa tyndt og efterhaanden blevet saa tyndslidt under den mangeartede ansvarsløse og uvidende Agitation, at Skridtet fra saakaldt Civilisation til oplagt Raahed eller Barbari er meget hurtigt taget, hvis vi begynder at anlægge rene Stutterisynspunkter paa Menneskelivet eller lader den sunde Fornuft erstatte af Kirurgens Kniv. Derimod kan der være god Grund til at undersøge det Spørgsmaal, som indirekte har stor Betydning for Straffeloven og Straffudstaaelsen, om ikke visse psykiske Lidelser af Hensyn til Personens egen Sundhedstilstand, hans Forplantningsevne eller af Arvelighedshensyn bør kræve lægevidenskabelig Indskriden ved Sterilisering eller lignende. Vi er her inde paa det store Omraade, hvor hele Diskussionen om Racehygiejne spiller ind, Spørgsmaal, der har meget stor Betydning for Fængselsvæsenet, Forsørgelsesvæsenet og i det hele for den offentlige Forsorg. I min Bog om Fremtidens Forsørgelsesvæsen findes der en ret vidtløftig Undersøgelse af disse Problemer, og da jeg tror, man i Almindelighed indrømmer, dels at det er af stor Vigtighed at naa til større Klarhed over disse Spørgsmaal, dels at de beskæftiger Læger, Forsorgspraktikere, Arvelighedsforskere og Fængselsmænd Verden over, vil det være baade nærliggende og nyttigt, ikke mindst for Tiden, at lade en Kommission af særlig sagkyndige undersøge, hvorledes Sagerne egentlig staa i saa Henseende, hvad vi ved, og hvad vi ikke ved, hvad vi kan bruge af alle de Fantasiforslag, der fremsættes, og hvad vi ikke kan bruge, og eventuelt stille praktiske Forslag, og en saadan Kommission vil der derfor blive nedsat.

Dette om Dødsstraffen og om andre Straffe, som jeg kalder raa eller lemlæstende. Vi kommer dernæst til Frihedsstraffene. Den gældende Straffelov kender ikke mindre end 7 Frihedsstraffe: simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Fængsel paa Vand og Brød, Statsfængsel, Tvangsarbejde, Forbedringshus og Tugthus. Det foreliggende Forslag kender altsaa kun 3: Tugthus, Fængsel og Hæfte.

— Hæfte er en særlig mild Form for Fængsel. Det er altsaa navnlig Forbedringshusstraffen og Vand og Brød Straffen, der falder bort; den sidste faar en ganske begrænset Anvendelse som Disciplinærstraf.

Efter Forslaget kan Tugthus, som allerede nævnt, ikke idømmes under 4 Aar. I øvrigt kan det idømmes paa Livstid eller paa 4—15 Aar, i visse Sammenstødstilfælde mellem forskellige Forbrydelser op til 18 Aar. Paa Livstid kan Tugthus idømmes, foruden for Handlinger rettede mod Kongens eller Regentens Liv (§ 117), for farlig Brandstiftelse (§ 182), farlige Jernbaneattentater (§ 185), Voldtægt (§ 218) og Manddrab (§ 238). Det er de eneste Tilfælde. Men ved Siden af anden Straf, hvor der er Adgang til at anvende ogsaa Fængsel, kan Tugthus desuden i grave-rende Tilfælde anvendes overfor grove Tilfælde af Dommeruretfærdighed (§ 148), grove Tilfælde af falsk Anklage (§ 166), Pengefalsk (§ 168), Dokumentfalsk (§§ 174 og 175), Brandstiftelse (§ 183), Jernbaneattentater (§ 185), groft uterligt Forhold (§§ 226 og 227), Trediemands Fosterfordrivelse uden Kvindens Samtykke (§ 243) og visse grove Voldshandlinger (§ 246) samt Hensættelse af Personer i hjælpeløs Tilstand under særlig skærpene Omstændigheder (§ 250), gentaget meget groft Tyveri (§ 285) og gentaget Røveri (§ 288). Men bortset fra disse forholdsvis faa Tilfælde vil der efter dette Forslag kun i visse Sammenstødstilfælde være Mulighed for at idømme Tugthus, medens Strafarbejde, Tugthus eller Forbedringshus i den gældende Straffelov jo kan idømmes for — jeg havde nær sagt — samtlige Forbrydelser under skærpene Omstændigheder. Der er altsaa en meget væsentlig Forskel.

Jeg kommer saa til Fængsel. Det kan idømmes i 14 Dage indtil 8 Aar, i Sammenstødstilfælde i 10 Aar, ved ganske enkelte større Forbrydelser op til 12. Den milde Form for Fængsel, Hæfte, kan idømmes fra 1 Uge indtil 2 Aar, i Sammenstødstilfælde indtil 3 Aar, dog i Stedet for Fængsel ved visse politiske Lovovertrædelser for at undgaa, at disse bliver straffet alt for haardt med Fængsel eller Tugthus, i 8 op til 12 Aar. Ungdomsfængsel er ikke nogen egentlig Straf, det kommer jeg senere tilbage til.

Det følger af sig selv, at Lovforslaget indeholder en hel Række Regler om Udstaaelsen af Straffene, om den skal ske i Fællesskab eller i Enrum, om Arbejdets Karakter, Arbejdsfortjeneste, Forplejning, Beregning af Straffetiden, disciplinære Straffe